

[P. N. Petersen (Røjle).]

mål af tillid. Der startes ikke med en færdisget kopi af Nordamerikas Forenede Stater eller noget lignende, der afgjort ville kvæle disse bestræbelser i fødslen, nej det hele er tilrettelagt sådan, at det mål, der stiles imod, må vokse organisk ud af forholdene, og det anser jeg for at være af meget stor værdi.

De forskellige folkeslag hér i verden har jo dels i tiden mellem de to krige, dels og navnlig efter sidste verdenskrig oplevet noget af hvert. De har oplevet en stigende forståelse af nødvendigheden af, at de kræfter, der fandt udløsning i skyttegravene og en højt udviklet militærtaktik, blev frigjort til et genopbygningsarbejde i fredens tjeneste. Men de har ogsaa oplevet, at disse bestræbelser blev hemmet af vældige kræfter, der søgte at tilrive sig magten i verden og undertrykke de fundamentale menneskerettigheder, som frihedselskende folk vanskeligt kan leve foruden. Det er disse bitre erfaringer, som dette slægtled har høstet.

Derfor er det velgørende at læse i det foreliggende forslag, at de 10 europæiske nationer erkender, at det er af afgørende betydning for bevarelsen af menneskenes samfund og civilisation, at freden befæstes på grundlag af retfærdighed og internationalt samarbejde. Jeg glæder mig over, at Danmark gennem ratifikationen af denne statut kan få lejlighed til at deltage i de bestræbelser, der tager sigte på at fremme samarbejdet mellem Europas folk på grundlag af de fundamentale menneskerettigheder, som der altid må værnes om, og jeg glæder mig over, at artikel 4 åbner adgang for alle Europas nationer til tid efter anden at slutte op om dette samarbejde til gavn for Europas folk.

Hvad selve opbygningen af Det europæiske Råds organisation angår, kan der vel ikke være synderligt at indvende derimod, og det ligger jo i forholdets natur, som ogsaa det ærede medlem hr. Hauch var inde på, at det, om så var, heller ikke ville være muligt at foretage nogen ændring i denne organisation. Vi har kun at tage stilling til statuttens i dens helhed, og jeg synes, at vi her i Danmark med glæde kan give den vor tilslutning.

Den højtærede udenrigsminister sagde i sin forelæggelsestale i går, at det værk, der blev til i London den 5. maj, er et forsøg på i praksis at løse en opgave, der gennem århundreder har beskæftiget europæiske tænkere og statsmænd, og han pointerede, at det gør intet indgreb i de enkelte staters suverænitet. Der er her tale om en forsam-

ling, der hverken har lovgivende eller udøvende magt, men den kan foretage henstillinger til de forskellige landes regeringer om visse skridt, det vil være hensigtsmæssigt at foretage overfor forskellige problemer. Jeg nærer ingen tvivl om, at den autoritet, som omstændighederne i sig selv forlener en sådan forsamling med, vil være af stor værdi for en fredelig udvikling her i Europa, og derfor skal jeg på mit partis vegne anbefale det foreliggende forslag til rigsdagsbeslutning.

Chr. Nielsen: Set på baggrund af de elendige og meningsløse tilstande, som Europa har gennemlevet blot i dette århundrede, er det forståeligt, at mange mennesker har gjort sig tanker om andre statslige organisationer som erstatning for de samfundsformer, der kun har haft ulykker, nød og savn til følge for det store flertal af de europæiske folk. At tankerne i så henseende har kredset om en sammenslutning eller et vidt forgretnet fast samarbejde mellem staterne, er en logisk følge, fordi det store flertal af menneskeheden, hvadenten det var i syd eller nord, i vest eller øst, aldrig har haft noget udestående med hinanden og kun været besjælet af dette ene: at leve i fred og fordragelighed med alle folkeslag, i hvilken nation det end måtte være.

Europas forenede stater har været en tanke, som mange gode kræfter har viet megen tid, men det skal samtidig siges, at ikke alle, der har beskæftiget sig med sagen, har gjort det af ren idealisme og menneskekærlighed. Alt for ofte, og som jeg tror det er tilfældet i den foreliggende sag, har drivkraften været egoisme; og selvom tanken, således som den er udformet i det forslag, som vi nu er præsenteret for, tager sig pænt og nydeligt ud på papiret, har en lang række fortilfælde og den udvikling, der har ført til, at vi står, hvor vi står i dag, været medvirkende til at kompromittere tanken i sig selv. Når vi i dag skal tage stilling til et forslag, som tilsigter at skabe en organisation for det vesteuropæiske kontinent, er det i sig selv urovækkende, at den skillelinje, der ikke mindst i de sidste 4 år er blevet trukket mellem Øst- og Vesteuropa, nu skal gøres til en permanent foreteelse. Dette er alt andet end et forsøg på tilvejebringelse af stabilitet og varig fred. Det er simpelthen endnu et forsøg på at videreføre blokpolitikken, som vil lægge grunden til nye konflikter og ulykker, hvad de europæiske folk kun altfor ofte har haft sørgelige erfaringer for. Man kan, så meget man vil, forklare, at noget sådant ikke er tilsigtet, men når f. eks.